

Der er i skrivende stund godt 1 dag til Landbrugsmessen på Gl. Estrup. Vi har som sædvanligt opstillet de maskiner vi nu engang kan trække frem af huse, for på den måde at mindes og delagtiggøre nutiden i det vi kommer af. De sidste år har vi diskuteret hvad vi kan gøre udover det vil plejer. Det er umiddelbart begrænset i forhold til ”redskaber”, men hvis det ønskes har vi jo mulighed for at bruge lidt penge på at gøre os mere synlige. Til generalforsamlingen var der enighed om at vi skulle bidrage til et nyrenoveret traktorværksted på selve museet. Det giver nye muligheder på den måde, at nye medlemmer i denne gruppe, hvad end den kommer til at hedde, måske kan blive medlemmer under Karle- og Pigelaug i lighed med bryggerpigerne. Det giver flere medlemmer på papiret og rent personligt er jeg ikke i tvivl om den opgave magter vi – hvis vi vil det. Men spørgsmålet er om vi kan overleve på det gamle tærskværk og de håndarbejder der uden diskussion er de nemmeste at medbringe og fremvise ved arrangementer. Grundholdningen hos mig er ingen vist i tvivl om. Vi skal levendegøre historien, men i 2010 skal der hele tiden nye tiltag, blot for at holde interessen vakt blandt folket. Vist lyder det mismodigt, men det er det også. Udtrykket ”Det bliver aldrig som i gamle dage” holder nok vand. Hvis ikke der havde været fremsynede og visionære folk gennem hele historien havde vi jo stadig kæmpet med at få ild i bålet, blot for at få noget at spise. Der er stadig folk i verden som bruger det meste af dagen til at hente vand. Hvorfor bruger vi ikke lidt penge på at få installeret et pumpesystem, så de kan få en meget nemmere hverdag? Spørgsmålet har ikke ET rigtig svar. Sådan er det vist også med vores opgave. Hvad skal vi gøre for at bevare interessen for det vi laver? Spørgsmålet kommer også i forbindelse med landbrugsmessen og alle de mange timer der bruges på at få det hele til at fungere og dermed opretholde interessen og lysten til at besøge, og betale, arrangementet? Svaret er ikke entydigt heller. Det skal vise dansk landbrug som det er i dag og som det var for 200 år siden da dyrskuerne begyndte. Det skal værne om selve traditionen omkring dyrskuerne. Aldrig har der været flere tilmeldte end i år. Tænk sig, maskinhandlerne som uden tvivl har det meget svært økonomisk, stiller op som aldrig før. Det er jo betingelsen for at blive på markedet. Markedsføring kaldes det. At gøre opmærksom på sig selv. At vise hvor uundværlig man er på markedet.

Men nu kommer så det svære og ømme spørgsmål til en selv. Er vi uundværlige? Det siges jo at ingen er uundværlig og det ved vi godt. Men vil vi blive savnet hvis vi IKKE er her? Det svar kan vi kun gisne om, men der vil i hvert fald komme til at mangle den del hvor tingene bliver levende. Derfor skal mit forslag være, at vi bevare vores aktiviteter ved at gøre dem tilgængelige på nutidens medier. Jeg tør næsten ikke skrive hvad de hedder, for der kommer jo nye hele tiden. Til sidste bestyrelsesmøde blev det drøftet og da ingen af os har holdninger og meninger

udfra andet det det vi kender til, bliver vi nok nødt til at tage kontakt til den moderne verden og bede om hjælp til at få vores aktiviteter optaget på DVD, film eller hvad som helst, bare det kan vise hvordan det foregik i ”de gode gamle dage”. Ulempen ved denne tanke er at det koster kassen i forhold til det vi har. Men jeg mener vi skal arbejde videre med tanken og håbe på nogen vil være behjælpelige. Enten i form af økonomisk støtte eller i form af hjælp til selvhjælp. Dermed mener jeg der må være nogen der skal lære at lave film og måske kan de øve sig på at forevige de ting vi nu gør i Karle- Pigelaug.

Vi skal have **Laugs- og Venneforeningsaften d. 2 juni**, altså meget snart, og jeg håber meget på mange vil møde op og give deres mening tilkende. Vi i laugene skal inden længe beslutte hvad vi kan og vil med fremtiden. De unge har fortalt om deres ønsker og vi kan efter min mening ikke leve op til deres hunger efter action og drama. Det drama der udspillede sig omkring tærskværket, da det var moderne, er jo en helt anden slags drama end i dag. Dengang var det livsgrundlaget for de fleste og havde derfor en enorm betydning. I dag er livsgrundlaget jo ikke noget man taler så meget om. Vist brækker vi os altid, men det tåler ikke sammenligning med den berettigede bekymring der var i ”de gode gamle dage”. Nu kom det igen. Måske var de slet ikke så gode, men kriser har det med at give minder og minderne har det heldigvis med at blive lysere med tiden. Man lærer i hvert fald at leve med dem.

Denne lille hilsen kaldes et nyhedsbrev, men nyheder som sådan er der ikke mange af. Vi skal jo bevare og derfor kan det godt føles som det står i stampe. Det betyder også vi lever op til vores formålsparagraf, men vi forstår ikke at gøre os selv bevaringsværdige i en moderne tid. Jo for de få, men ikke for folket som helhed. Jeg glæder mig altid når vi er sammen i laugene for samværet, sammenholdet og det at føle sig velkommen er det bærende i min verden. Det var også det der bar igennem når det har været hårde tider, før i tiden. Men nu er det som om man er sig selv nærmest. Det er sådan det ser ud, men jeg tror stadig på de fleste gerne vil søge, vide og snuse til historien. ”Produktet” skal bare sælges. Ikke kun for underholdningens skyld. Det skal også være både sagligt og fagligt. Vigtigheden af de gamle traditioner betød at man kunne komme igennem krisetider og at man havde hinanden når det gjorde ondt. Også når det gik godt selvfølgelig.

Min afsluttende bemærkning skal lyde sådan: At være en del af Gl. Estrup Karle- og Pigelaug vil for altid være noget af det bedste jeg har oplevet idet man, for det meste, fornemmer fællesskabet. Jeg vil i hast sige, at i et fællesskab er der også plads til uenigheder. Det giver nemlig næring til udvikling og lyst til at kæmpe for sin egen mening. Men når man har haft det godt i lang tid, så gør det ekstra ondt hvis det går en lidt imod. Jeg synes ikke det går os imod i laugene i forhold til det vi er her for, men vi står overfor en verden i forandring, og den går os imod.

Jeg håber vi ses d. 2 juni kl. 19 og så skal vi have en snak om fremtiden. Husk vi behøver al mulig hjælp til at bevare vores aktiviteter så levende som muligt.